בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום ב', י"ד בתמוז תשס"ו (10 ביולי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע שמח ושבוע טוב!

צ

חז"ל מלמדינו שאדם **צדיק** נפטר מן העולם ביום (תאריך) בו הוא נולד – כלומר, ששנותיו הן מלאות. אמא, **נחמה בת פסח מאיר הלוי**, נפטרה ימים מספר לאחר יום הולדתה ה-90 [בגימטריא, **צ** = 90]. אנחנו לא היינו זקוקים ל'גושפנקה' השמימית הזו כדי לדעת שהיא צדקת, אך סמיכות התאריכים מנחמת אותנו.

אמא גידלה משפחה לתפארת – 4 בנים ו-2 בנות, בימים שאמנם לאחר מלה"ע ה-II כאשר היתה ב'אופנה' להכניס ילדים לעולם, אך משפחתנו עדיין היתה גדולה מן הממוצע – גם בקהילה היהודית, גם בקהילה הלא-יהודית.

נולדה כבת הבכורה (מתוך 4 בנות שיח') בקנדה באמצע מלה"ע ה-I להורים שהיגרו לקנדה מתחום המושב האירופאי, היא גדלה בבית ספוג באווירה שעודדה לכל אחת ואחת מהבנות להתפתח ולהתקדם בחיים לפי כשרונותיה ויכולותיה – וזה בשנות ה-20, ימים שדבר זה לא היה מקובל עדיין. סבא וסבתא הקפידו על שילוב טוב בין הידבקות למסורת היהודית לבין מעורבות בחיי העיר בה מצאו את מקום מגוריהם – פרדריקטון, קנדה. וכן, הערכים שאמא ינקה מהבית היו לא רק לדאוג לעצמך, אלא, "ואהבת לרעך כמוך." כיוון שהיא גדלה עם חוש זיהוי עצמי חזק ומושרש, היא הרגישה יכולת לתת ולקבל מהציבור הרחב מבלי חשש של "מה יאמרו או מה יחשבו". היא ואבא אנשי מעשה היו. לא רק אמרו לנו מה נכון ומה לא נכון, אלא הראו לנו את זה בדוגמא אישית.

מידת הכנסת האורחים שלהם היתה מופלגת ואף אגדתית, ועשו זאת בלי רעש גדול, לפי רוחו של אברהם אבינו: "בעין טובה, ברוח נמוכה ובנפש שפלה." [עפ"י אבות ה' 22] אפשר לכתוב ספרים שלמים על מעשיהם, שנבעו מרצונם ונכונותם להכניס לביתם כל מי שהגיע לעיר- עוברים ושבים, סטודנטים באוניברסיטה המקומית שחיפשו מקום לסעודות חג - במיוחד לליל הסדר, ישראלים עושי שבתון, חברים של בני המשפחה, סוחרים שמהם קנו בשביל חנות הבגדים המשפחתית, וכמובן – חברים ועוד.

אם אבא מי שקבע את דרך החיים שלנו - **"דע מאַין באת, ולאן אתה הולך..."** [אבות ג' 1], אמא היתה זו שהוציאה מהכח אל הפועל. ההורים סיפרו לנו שלפני הנישואים, כאשר דנו על גידול המשפחה, אבא – שגדל באוטווה בבית ובקהילה יהודית חזקה – ביקש שילדיהם יקבלו חינוך יהודי. אמא, כעיקרון, הסכימה, אך הבהירה לאבא שהכדור יהיה בידיו, כיוון שהיא אינה יכולה ללמד דברים שהיא אינה בדיוק יודעת. בפועל – זו אמא שדאגה שנלך ל'חדר' ללמוד, שנלך לבית כנסת להתפלל, ושכל מצוה ומצוה שאנחנו לוקחים על עצמנו לעשות, נעשה בנאמנות, במסירות ובמיטב יכולתנו. היא לא אמרה לנו אף פעם מה לעשות בתחום זה. היא נתנה לכל אחד מאיתנו לבחור את דרכו ואת חלקו בתוך המסגרת הכללית. ואבא – שהדברים היו חשובים לו כל-כך – הבין שזו הדרך. בכך,

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננֶה עד עולם סלה."[תהלים מ"ח 9]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ב', י"ד בתמוז תשס"ו (10 ביולי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

אמא ואבא זכו לגדל משפחה של יראי שמיים, כל אחד בדרך שלו, כל אחד לפי הבנתו ורצונו.

שילוב של בניית קריירה לעצמה, מלאכת גידול משפחה ונתינה מתמדת לקהילה היהודית ולציבור הרחב - שמא ייחשב הדבר כחלק: בשלב מסויים, החל אחד הילדים לצאת עם בחורה לא יהודיה. [בעיר הזאת, לא היתה הזדמנות רבה לצאת עם בחורות יהודיות. המבחר היה, בעינינו, דל.] הקשר נמשך כמה חודשים. ההורים בתחילה לא אמרו הרבה. אך, כאשר ראו שזה נמשך, פנו לרב הקהילה וביקשו שישוחח איתו. הוא ראה טעם לדבר, ונענה לבקשת ההורים. למרות שיחה זאת, השניים המשיכו לצאת. לבסוף, שני הצדדים הבינו שמוטב לנתק את הקשר, והכל יצא בסדר. אך בתור סבא בעצמי, אני שואל מנַיין שאבו אמא ואבא את הכח, את הבטחון בנו? ניחא, אפשר לומר שהאמינו בצדקת דרכם, אך בנו האמינו. למרות – או אולי כיוון ש- עודדו אותנו לבחור בדרכנו, ולהאמין בעצמנו.

מבחן הזמן מוכיח שהם צדקו. נחת רוח, ואמונה בזולת משתקפת החוצה. מרגישים את ה'קרינה'.

ביום בו קמנו מהשבעה, הוחלט להושיב את כולם שוב – אחיותיה של אמא, הבנים והבנות עם בני זוגותיהם, הנכדים והנינים. כל אחד נתבקש להעלות זכרונות של אמא.
הסבב החל עם הנכדים. חז"ל מלמדנו כי אם רוצים לדעת אם הצלחת בחינוך הילדים שלך, יש להסתכל בנכדים. או אז אפשר לראות אם הדברים שאנחנו חושבים שהעברנו לבנים אמנם נקלטו, ושהם מעבירים אותם לדור הבא. לכן, הסבב החל עם דור הנכדים, וזו הפכה להיות חוויה בלתי נשכחת. כל אחד העלה אספקט אחר של אמא, כי אמא היתה משהו אחר לכל אחד ואחד, וכל אחד רואה אותה דרך מטען החיים האישי שלו. ואמא זכתה והצליחה להרכיב את כל זה למשפחה אחת!
"שלשה כתרים הן: כתר תורה וכתר כהונה וכתר מלכות, וכתר שם טוב עולה על גביהן."
[אבות ד' 17]

תהא נשמתה צרורה בצרור החיים, ויהא זכרה ברוך.

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננֶה עד עולם סלה."[תהלים מ"ח 9]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**
בשִמחה ובטוּב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל